

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΡΤΗΣ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐχομεν, Κύριοι, ἀπείρους ἐκτάσεις δασῶν καὶ πολλῶν ἄλλων δημοσίων κτημάτων· ὑπάρχουσι σωματεῖα, τῶν ὁποίων τὰ κτήματα δύνανται ἐν χρυσίμῳ περισταῖσι νὰ διατεθῶσι παρὰ τοῦ Δημοσίου.

(Ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν).

Ἄμα τῇ κυκλοφορίᾳ τῆς ἀνωτέρω περικοπῆς τοῦ λόγου τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδέησε νὰ ληθῶσι τὰ ἐξῆς μέτρα ὑπὸ διαφόρων σωματείων καὶ καταστημάτων.

Α'. Ὁ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Λάκων περιέβαλε τὴν δλύμπιον κεφαλὴν του περικεφαλαίαν, ἀπένειμεν εἰς ἑαυτὸν βαθμὸν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ καὶ συνεκάλεσε τὴν μακαρίτιδα φάλαγγα ὅπως φρουρῇ νυχθημερόν τὸ Ταμεῖον τοῦ Πανεπιστημίου ὅπερ καὶ ἐκήρυξεν εἰς κατάστασιν πολιορκίας.

Γ'. Ὅλοι οἱ ἡγούμενοι τῶν μοναστηρίων ἐσύναξαν τὰ ῥάσα καὶ τοὺς δζουμπέδες των καὶ ὑπέγραψαν διάταγμα ἐπιστρατείας ὅλων τῶν καλογέρων. Οἱ ἡμίονοι των ἐκήρυχθησαν κτήνη πολεμικά. Πέριξ τῶν μονῶν ἀνεσκάφησαν τάφροι· ἔδωκαν δὲ καὶ παραγγελίαν εἰς τὸν κ. Κρούπ δι' ὀλίγα μικρὰ κανονάκια. Τὰ δὲ σώματα αὐτῶν εὐρίσκονται ἔκτοτε εἰς διηνεκὴ ὄργασμον.

Γ'. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Παρνασσοῦ Μιχάλης Λάμπρος ἐνεδύθη εἰς μασκαρὰν Μακεδόνα καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας λόγην ἐτέθη διηνεκῆς φρουρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ Συλλόγου. Ἐν ὥρᾳ δὲ βαθείας νυκτὸς γυμνάζει τὰς μάγκας γυμνάσια ἀμύνης καὶ ἐπιθέσεως.

Δ'. Αἱ Τράπεζαι ὅλαι ἰδεκαπλασίασαν τὰς φρουράς των.

Β'. Σκουζὲς καὶ Βούρος ἐφυγάδευσαν ὅλον τὸν χρυσόν των εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ΣΤ'. Τσιγγῆρος, Σκουλούδης καὶ Νεγρεπό-της συντάσσουσι Καταστατικὸν ἐνοικιάσεως τῶν Τελωνείων τοῦ Κράτους. Ὁ τελευταῖος κηρύσσεται εἰδικὸς εἰς τὴν προμήθειαν κριθῆς καὶ

ἀχύρων. Εἰς τὰς σημειώσεις του διαβλέπει τις τὴν φαιδρὰν ἐλπίδα ὅτι ἐν ἀνάγκῃ χάριν τῆς πατρίδος δύναται ν' ἀπευθύνη καὶ πολυσέλιδον ὑπόμνημα πρὸς τὸν Γλάδστονα.

Παλάδρας.

ΝΥΧΙΕΣ.

Μεταξὺ ἄλλων τὰ ὁποῖα ἡ νῦν συμπολίτευσις καὶ τότε ἀντιπολίτευσις ἐπέρριπτε ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Τρικούπη ἦτο καὶ ἡ μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς σύμβασις. Ἀπεκλήθη καὶ αὕτη ἔργον συναλλαγῆς, κερδοσκοπία φαναριωτική, ὕλική ὠφέλεια τοῦ πρωθυπουργοῦ, μέσον πρὸς χορηγίαν ἀτόκων δανείων κτλ.

Τώρα μαυθάνομεν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἐνέκρινε τὴν Σύμβασιν ταύτην, παραδεχθὲν βεβαίως πλὴν τῶν γενικῶν ὑπὲρ τοῦ τόπου ὠφελειῶν καὶ τὰς εἰδικὰς ἐκεῖνας ὠφελείας τὰς ὁποίας οἱ τότε ἀντιπολιτευόμενοι καὶ νῦν ὑπουργικοὶ διεκήρυττον ὡς ἀλάνθαστα ἐξαγόμενα τῆς Συμβάσεως.

Ἡ ἀντίφασις αὕτη δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήξη κανένα· διότι ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ὁμονάζει τὰς ἐρωμένας τοῦ Δὸν Ζουάν αἰτινας ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξουν τὴν πύλιν τῆς εὐδαιμονίας, ἔλεγον μετὰ τόνου πρωθυπουργικῆς ἐπισημότητος: "ὦ! δὲν θὰ συγκατατεθῶ ποτέ.

Μεσημβρινή τις ἐφημερίς ἀνέλαβε νὰ γράψῃ σειρὰν κεραυνόβωλων ἄρθρων, περὶ τῶν προσόντων τῶν ὑπαλλήλων. Ἐξ ὅλων δὲ τῶν μὴ ἐχόντων κατ' αὐτὴν τοιαῦτα, ἐκείνους ἐπροτίμησε νὰ ἀναφέρῃ προσωπικῶς, οὗ τὸ μόνον ἴσως ἐλάττωμα εἶναι ὅτι ἔχει παρὰ πολλὰ προσόντα διὰ τὴν θέσιν τμηματάρχου.

Ἡ συνάδελφος ἐπέτεθη κατὰ τοῦ κ. Βλάχου, διότι γνωρίζει γράμματα, διότι ἐξεδίκε λεξικά, διότι εἶναι κάτοχος τῆς γαλλικῆς καὶ διότι δὲν στερεῖται τῆς ἀπαιτουμένης εὐφυΐας πρὸς συγγραφὴν λίαν κομψῶν κωμωδιῶν.

Πῶς κατήντησεν ἡ φιλοσοφία παρ' ἡμῖν ἀρκεῖ νὰ μάθητε ὅτι τρία ἐνδοξα ὀνόματα διαμφισβητοῦσι τὴν διαδοχὴν τοῦ μακαρίτου Φιλίππου Ἰωάννου. Ὀνομάζονται Παπαδόπουλος, Γρηγοριάδης, Βαρελάς. Καὶ οἱ τρεῖς ἐλογομάχησαν ἤδη διὰ τοῦ τύπου. Κατὰ φυσικὸν λόγον σκοπὸς τῆς λογομαχίας ἦτο ν' ἀποδείξῃ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν τὸν ἄλλον ἀμαθῆ καὶ ἀφιλοσόφητον. Κατὰ παράδοξον δὲ συγκυρίαν εὗρομεν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς εἶχον δίκαιον.

Εἷς ἐκ τῶν παλαιῶν Σουλτάνων συνομολογήσας συμμαχίαν μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Δ' τῆς Γαλλίας ὡς μόνον λόγον αὐτῆς ἀνέφερεν ὅτι ἐμίσει τὴν γαλλικὴν λέξιν *Ligue* (συμμαχία) καὶ ἐπεθύμει νὰ παύσῃ ἡ κατάστασις αὐτὴ ὑφισταμένη· τόσα γαλλικὰ ἤξευρεν ὁ Καλὶφης. Πιστεύομεν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ὑποψήφιοι τῆς φιλοσοφικῆς ἑδρας ἐὰν ἐπιθυμῶσι τόσον πολὺ νὰ ἀναγορευθοῦν φιλόσοφοι, ὡς μόνον λόγον θὰ φέρωσιν ὅτι ἔχουν φυσικὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν λέξιν φιλοσοφία.

Ὅλοι οἱ παλαιοὶ Γερμανοὶ φιλόσοφοι, ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ὁ Ἑγκελς καὶ ὁ Σέλιγγ, ἐνησμενίζοντο ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν φιλοσοφημάτων αὐτῶν εἰς ὕψος σκοτεινὸν καὶ δύσληπτον, διότι αὐτὸ ἐνόμιζον τὸ κατάλληλον ἐνδυμα εἰς τὰς μεταφυσικὰς μωρίας των. Ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων ὑπηγητῶν μας ὁ πλείους ἀξιώσεις δυνάμενος νὰ ἔχῃ, ὡς ὑπερβάς καὶ τοὺς κορυφαίους τῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας, εἶναι ὁ κ. Παπαδόπουλος. Αὐτὸς τοῦλάχιστον ἔγραψε τὰ ἐξῆς ἀμίμητα ἐν τῇ *Παλιγγενεσίᾳ*: «Αἱ ἐνέργειαι διαφόρων ἀτόμων δὲν δύνανται νὰ παραγάγῃσι μίαν συνισταμένην μετέωρον, μὴ οὖσαν δηλαδὴ κατάστασιν μηδὲν ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἱσταμένην καθ' ἑαυτήν. Ἡ συνισταμένη πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν **φορέα** αὐτῆς.»

Ἐὰν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ὑποψήφιοι ἀναγορευθῶσι Καθηγηταὶ καὶ βάλλωσιν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν πορφυροῦν συνάδελφόν των κ. Κοδζιὰν δύνανται νὰ κατορθώσουν ὥστε ν' ἀποδειχθῇ διὰ πειραμάτων ὅτι οὔτε ἡ ἀνθρώπινος γλῶσσα οὔτε τὰ ἐν χρήσει σημεῖα τῆς γραφῆς εἶναι ἱκανὰ πρὸς μετάδοσιν τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν.

Ἐξ ἀνάγκης δὲ θὰ καταφύγῃσι καὶ οἱ τέσσαρες εἰς δοκιμασίαν τῶν φωνῶν τῶν ζώων.

Ὀνούφριος.

ΒΟΥΛΗ.

Φαίνεται ὅτι σιωπηρῶς πῶς ὁ κ. Κουμουνδοῦρος διώρισεν ὑπουργοὺς ἄνευ χαρτοφυλακίου ἢ καὶ ὑφυπουργοῦς. Ἔως τῶρα τοιοῦτοι φαίνονται οἱ κ.κ. Μίλησις καὶ Καράπαυλος. Αὐτοὶ ἀπαντῶσι πολλάκις ἀντὶ τῶν ὑπουργῶν· αὐτοὶ δεικνύουν πάντοτε ζῆλον ὑπερασπίσεως. Τοῦτο ἐνῷ ἱκανοποιεῖ τοὺς δύο φέρει εἰς ἀπόγνωσιν ἄλλους ὑπουργειοθήρας. Οὐχ' ἦττον τὸ πρᾶγμα τιμᾷ πολὺ τὴν εὐφυΐαν τοῦ πρωθυπουργοῦ μας.

Ὁ κ. Ῥοντήρης ἀναγινώσκων τὸ σχέδιον τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Βασιλικὸν λόγον ὠνόμασε τοὺς βουλευτὰς ἀντιπροσώπους τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Ῥοντήρης ἡσπάζθη ἐσχάτως τὸ θεοκρατικὸν πολίτευμα· καὶ δὲν εἶναι παράδοξον νὰ τὸν ἰδοῦμε βρασοφοροῦντα.

Ὁ κ. Ἰακωβάτος ὁμιλήσας ἀπεκάλεσε καὶ τοὺς πεσόντας καὶ τοὺς ἱσταμένους βουλευτὰς **αὐλικούς**. Ὁ ἀνθρωπῶς αὐτὸς εἶναι γεννημένος νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 17

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 76.)

Δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Οἱ γείτονες, οἱ γινώριμοι, οἱ διαβάται τῇ ἐφαίνοντο ὅτι ἐλάλουν περὶ αὐτῆς, ὅτι τὴν ἐδείκνυν διὰ τοῦ δακτύλου. Καὶ ἐξ ἡ κεκλεισμένη ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς καὶ φθίνουσα. Τὴν προτεραιάν ἡ Μαριάννα εἶχε γράψῃ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

— Εἶναι λοιπὸν τῶν ἀληθῆς ὅτι με ἐγκαταλείπετε! Ὅτι πληρώνετε διὰ τοιαύτης ἀχαριστίας τὸν ἔρωτά μου! Βισήλθατε εἰς τὸν οἶκόν μας ὡς φίλος καὶ προστάτης, με ἀπεκοιμήσατε με ὑποσχέσεις ψευδεῖς καὶ ἀνιέρους ὅρκους

καὶ ἐξέρεσθε ὡς ληστὴς ἀποφέρων τὸ πολυτιμότερον κειμήλιόν μου. Ἐνώπιόν μου χαίνει ἤδη τὸ βάραθρον . . καὶ μόνος ὁ θάνατος μοι μένει ὡς καταφύγιον. Ἡ στιγμή καθ' ἣν χαράττω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς εἶναι στιγμή ἱερὰ. Πρὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου δὲν δύναμαι νὰ ψευσθῶ οὔτε εἰς τὸν Θεόν οὔτε εἰς ἑμαυτήν. Σᾶς ἡγάπησα με τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, ὅστις πνίγει πᾶν ἄλλο αἶσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἀποτυφλοῖ τὴν διάνοιαν, καὶ σεῖς εἰς ἀντάλλαγμα μοι προσφέρετε τὴν ἐγκατάλειψιν. Τὰ χεῖλη ταῦτα συνειθισμένα νὰ προσφέρωσιν ἀγάπης λέξεις, ὡσάντις προσφέρωσι τὸ ὄνομά σας δὲν δύνανται νὰ καταρασθῶσι τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς μου. Ὁ ἀποθάνω εὐλογοῦσα τὸ ὄνομά σου. Ἀλλὰ πόσον γλυκύτερος θὰ μ' ἦτο ὁ θάνατος, ἐὰν ἐξέπνεον ἀναγινώσκουσα ἀκόμη τὴν ὑστάτην ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἀναμείνω ἐκ τῆς χειρὸς σου!

MARIANNA.

Πάντα ἄλλον ἡδύνατο νὰ συγκινήσῃ ἡ τελευταία αὐτῇ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας. Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἐταράχθη διόλου. — Ἡ Μαριάννα δὲν εἶναι τρελλή—εἶλεγε.

Ἡ Μαριάννα περιέμενε μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἦλθεν ἡ νύξ καὶ ἐκείνη ἐκάθητο κλαίουσα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὀπλισθεῖσα μετὰ τὸ θάρρος τῆς ἀπογνώσεως ἐκλείσεν ἐρμητικῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς καὶ ἤναψεν ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς ἀνθρακας, τοὺς